

LIPA

ČASOPIS EVANJELICKÉHO
A. V. CIRKEVNÉHO ZBORU
V MODRE
1. ROČNÍK 1. ČÍSLO
OKTÓBER 2006

"Každý národ má svoj čas pod Božím slnkom, a lipa kvitne až dub už dávno odkvitol."

Ludovít Štúr

Milí bratia a sestry v Kristu Ježiši!

Do rúk sa Vám dostáva nový časopis nášho cirkevného zboru. Po mesiacoch príprav, rozmýšľania, uvažovania a návrhov držíte v rukách prvé číslo. Chvála a vďaka buď Bohu za to! Je to predovšetkým Božie dielo, ku ktorému chceme pripojiť my svoje schopnosti, aby sme mohli poslúžiť zvesťou evanjelia týmto spôsobom. To je cieľ, ktorý sme mali pred sebou, keď sme sa púšťali do prípravných prác.

Zjavenie 21:5 *A Ten, ktorý sedel na tróne, povedal: Ajh'a, všetko tvorím nové. A ešte povedal: Napíš, že tieto slová sú verné a pravé.* Týmito slovami Vás chcem pozdraviť pri príležitosti uvedenia nášho zborového časopisu „Lipa“. Slová, ktoré zazneli apoštolovi Jánovi na ostrove Patmos majú aj pre nás dnes veľký význam. Ten, ktorý sedí na tróne tvorí nové veci. Nie len vo svete okolo nás – v Jeho stvorení, ale aj tu priamo medzi nami v našom cirkevnom zbore. Nové možnosti zvestovať nie nové ani iné ale čisté evanjelium Pána Ježiša Krista. Informovať o tom, čím cirkevný zbor žije. Čo sa udialo, čo sa deje a tiež, čo v nádeji a viere očakávame.

A ešte povedal: Napíš... Zvestovať máme nielen hovoreným slovom, ale aj slovom písaným. To je druhá vec z tohto textu, ktorú by som chcel zvýrazniť. Apoštol Ján mal zapísať to, čo videl a počul od Pána Ježiša. Aj my mnoho počujeme, mnoho z Božieho slova vieme, ale treba to napísať, aby sa tá zvesť dostala ďalej. A tak tento príkaz je príkazom pre nás – nielen hovor, ale napíš! Čo? Predsa, že evanjelium je pravdivá a radostná zvesť o záchrane človeka prostredníctvom Pána Ježiša Krista.

Prajem Vám bratia a sestry, aby takéto evanjelium k Vám prostredníctvom tohto nášho nového časopisu prichádzali, aby ste aj prostredníctvom neho boli posilnení vo viere, načerpali nových síl i múdrosti pre život vo viere. Pán Boh nám v tom pomáhaj!

Marián Čop

* * *

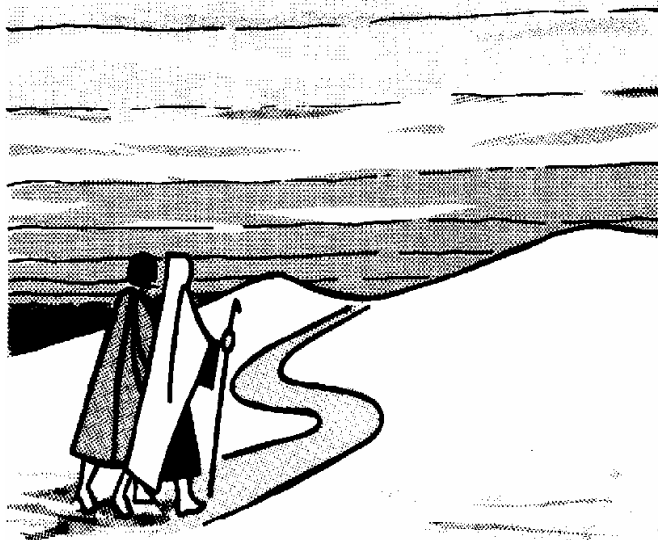
O SLOVE...

SLOVO AKO CHLIEB
BERIEŠ DO ÚST
VYCHUTNÁVAŠ HORKOSŤ,
KTORÚ VYPOVIEŠ
AJ SLADKOSŤ, KTORÚ OMIELAŠ
SLOVO BOŽIE NÁS BERIE
DO NÁRUČE
A SVOJIM CHLEBOM ŽIVÍ
NASLOVOVZATÉ

L. M.

Nášmu časopisu na cestu

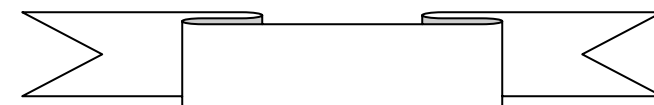
Čas uteká. Pomaly a isto prechádzajúc jesennými dňami sa blížime ku koncu občianskeho roka. Za sebou máme leto, zber úrody, oberačky. Máme za sebou tú časť roka, kedy prehodnocujeme, chválime i ďakujeme. Dozrievanie, azda to je pravé slovo. Dozrievajú nielen úrody zeme, ale aj naše predstavy. Aj túžby, či predsavzatia. Ako príklad postupného dozrievania je myšlienka na náš časopis.

oľkokrát sme hovorili o tom, aký by bol užitočný, aby aj náš cirkevný zbor patril medzi tie, ktoré dávno majú takéto aktivity v zbore. Počula som povzbudenie dokonca od mladého človeka, vraj treba sa modliť a príde aj časopis. Ale všetko chce čas, ten úžasný priestor dozrievania, kedy prideme na mnohé veci, čo sme ani len v zárodku idey netušili. Napríklad názov. Ako nazveme časopis? Ako ho budeme volať? Nevdojak som si spomenula na hľadanie mien v kalendári, keď sme čakali bábätko. Meno by malo byť výstižné, krátke, zrozumiteľné. Kritériá, návrhy. A napokon s tromi variantmi mien som odišla do pôrodnice. Nakoniec mi pripadla úloha z tých troch mien vybrať a keď som sa nevedela rozhodnúť ostalo tak, že ak bude chlapec, meno bude po otcovi, dievčatko bude mať meno po mojej mame. Rovnako náročné mi pripadlo vyberanie názvu pre náš rodiaci sa časopis. Názvy ako Zelená pastva, Nathan aj áno, znamená dar, darovanie, čo krajšie si môžeme priať? Aj Posol modranských evanjelikov, aj tento názov zaujal. Máme však tradičný Posol – EPST a opakovanie blízkych názvov by mohlo pliesť. A čo tak Zvestovateľ..? A v súvislosti s pôsobením štúrovcov v Modre i samotného Ľudovíta Štúra azda sa môže dotvoriť odôvodnenie pre návrh názvu novovznikajúceho časopisu. Ako budeme vychádzať? Zatiaľ máme v ruke prvé, úvodné číslo. Do konca roka plánujeme ešte vianočné vydanie. Témy, ktoré sa v časopise objavujú, by mali vyhovovať širokému kruhu čitateľov

a veríme, že aj zaujmú. Vychádzať plánujeme štyrikrát do roka. Redakciu vedie PhDr. Ľubomíra Miháliková, členmi redakčnej rady sú Mgr. Marián Čop, JUDr. Ján Juran, Mgr. Zuzana Kolarovská, Mgr. Tibor Molnár a PhDr. Zuzana Žarnovická. Na záver vyjadrujem pranie, aby sa naše úsilie vynaložené v cirkevnozborovom časopise stretlo dobrým ohlasom a aby si našiel svojich priaznivcov a čitateľov. Želáme si, aby sa jednoducho páčil ľuďom a aby radi čítali o živote v našom zbore. Azda budeme cez bežný život prepojení duchovným slovom a modlitbou, možno budeme otvorenejší, viac budeme vedieť o potrebách toho druhého. Prílišné uzatváranie sa do seba nás oddiaľuje a sila modlitby robí v nás zázraky. Aj preto sa novovznikajúci časopis usiluje byť prijatým.

Ľ.
Miháliková

Október v kalendári

Patrí mesiacu úcty k starším. Uvážte, stačí jeden mesiac v roku na to, aby sme si uvedomili, aké je dôležité byť pozorný k starším spoluobčanom. Kde sa začína potreba úcty?

V dnešnom svete, kde má každý naponáhlo, slovo čas zohráva významnú úlohu. Najčastejšie počujeme – nemám čas - či už ako výhovorku, či ako sebaospravedlnenie. Naša netrepezlivosť má aj druhú stranu. Môže nastať neočakávaná zmena, príde úraz, choroba, problémy v rodine a času je zrazu dost'. Ľutovať, že som mohol stihnúť to, či ono zrazu nemá význam, treba konať, či zachraňovať, čo sa dá. Mnohí nezvládajú partnerské či manželské problémy, lebo si nenájdu čas- na seba. A tak je tu začarovaný kruh. Čas je dar pre nás, z božej milosti vyhradený pre teba tu na zemi. Jedinečnosť chvíle. Práve vtedy, ak treba, som tu a čas si nájdem. Lebo môj blízky ma potrebuje práve teraz. A svoje záujmy odložím. Dokážem byť taký? Viem sa v pravý čas pre blízkeho obetovať? Ak si pripomínáme, že mesiac úcty k starším je v čase jesenných dní, myslíme aj na tých, o ktorých sa treba nepretržite starať. Takáto práca vyžaduje tak isto čas, starostlivosť, niekedy aj odborný prístup. A prinajmenej láskavé ruky a trepezlivé srdce. Kto dáva silu tým, čo sa nepretržite obetujú pre druhých, robia tak náročnú prácu a nepozerajú na hodinky koľko je hodín.

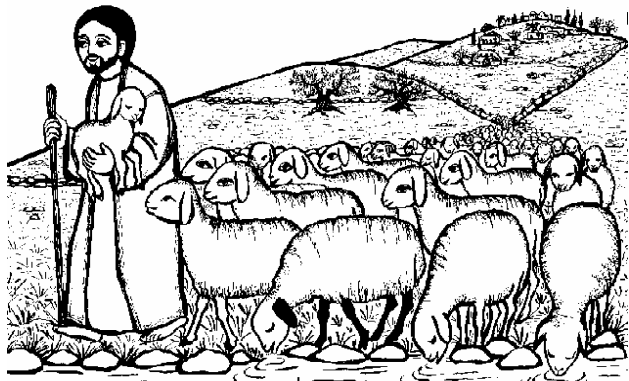
(Pokračovanie na str. 5)

Reformácia – to je slovo, pri ktorom by sa mali každému evanjelikovi vybaviť v pamäti udalosti 16. storočia vo Wittenbergu, kde Dr. Martin Luther započal hnaný Duchom Svätým dielo, ktoré má chvála Pánu Bohu za to dôsledky až dodnes. 31. októbra 1517 pribil 95 výpovedí proti poblúdeniam stredovekej cirkvi. Týmto činom sa započala obnova cirkvi. Obnova spoločenstva veriacich v Ježiša Krista. Možno po tých niekoľkých storočiach sa môžeme pýtať. Aký význam má táto reformácia pre nás dnes? Je ešte potrebné pripomínať si tento čin? Takým vodiacim heslom reformácie bolo: **Redeamus ad fontes**, čo znamená: **Pod'me späť k prameňom**. Stredoveká cirkev poblúdila svojimi bludnými náukami od toho pravého základu – od Slova Božieho. Tradícia, moc a bohatstvo jej zastrela oči a bolo jej prednejšie všetko, než čistá viera. My si pred týmto faktom nemôžeme zakrývať oči, pretože dejiny tejto stredovekej cirkvi sú aj našimi dejinami, ale potom prišla výzva: Zablúdili sme, stratili sme ten správny smer. Pod'me, vráťme sa späť k prameňu. Prameňu viery, prameňu života a tým je náš Spasiteľ – Ježiš Kristus. A Krista môžeme poznať nie z tradície či niečoho iného ale jedine z Písma Svätého. Obnovme sa skrze Ducha svätého Písmom a vráťme sa späť k prameňu života. A v tomto má reformácia nenahraditeľné miesto dnes pre každého jedného človeka. Učenie, ktoré priniesla reformácia je založené na Biblii – Slove Božom, na prameňu viery. Dnes je mnoho ľudí, ktorí zablúdili od toho pravého učenia, aj tzv. kresťanov, ktorí nezakladajú svoju vieru na Kristovi, ale na niečom inom. Pre nás všetkých, ktorí sme zablúdili od prameňa viery a prameňa života, pre nás všetkých znie výzva reformácie: Redeamus ad fontes – pod'me späť k prameňom. Všetci, ktorí ste zablúdili od Krista a Spasiteľa, vráťte sa späť. To je význam reformácie pre nás dnes. Samozrejme, že je potrebné vedieť o tých udalostiach, ktoré sa vtedy odohrali v cirkvi, pretože sú to naše dejiny, dejiny našej cirkvi. Čokoľvek urobili naši predkovia zle, za to my dnes čiňme pokánie, čokoľvek však urobili dobre, toho sa držíme. Držíme sa toho reformačného odkazu: Jedine Kristus, jedine viera v Neho, jedine milosť Božia, ktorá nás zachraňuje, ktorá nás spasí. To sú pramene, ku ktorým sa máme vracat' neustále. **„Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej, ale ospravedlnení bývajú zdarma z Jeho milosti, skrze vykúpenie v Kristu Ježiši.“**

Toto je prameň, ku ktorému sa musíme vrátiť, na ktorý nás navádza reformácia? Pre každého, kto vo svojom srdci má vieru, má reformácia význam aj dnes! Reformácia, či obnova cirkvi, to je udalosť, ktorú môžeme prirovnať aj k textu z Ez 34 kapitoly. Z toho textu sa dozvedáme, že Boh sa o svoj ľud stará ako dobrý Pastier, ktorý zlých pastierov vyženie a stádo vedie na dobré pastvy. Dobrému Pastierovi záleží na stáde, ktoré mu bolo zverené. Nie je to ale všetko. Pastier nesie zodpovednosť za svoje stádo, preto sa od neho očakáva, že sa bude o zverené stádo starať. Bude ich pásť na dobrej pastve, bude ich chrániť pred nebezpečenstvom a nezabudne ani na vodu, ktorá je tiež pre ne nevyhnutná. Je to jeden z najznámejších obrazov, ku ktorému Stará zmluva prirovnáva Hospodina a Nová zmluva Pána Ježiša Krista. **„Ako sa pastier stará o svoje stádo v deň, keď je uprostred svojho rozptýleného stáda, tak sa aj ja postarám o svoje ovce a vytrhnem ich zo všetkých miest, do ktorých boli zahnané za oblačného a tmavého dňa.“** V stredoveku v cirkvi nastali tmavé, oblačné dni, keď ľudia nepoznali pravdu, nepoznali svetlo života, ani kňazi a biskupi ho už nepoznali a bol jeden blud väčší ako druhý. Ale Hospodin nezabudol na svoj sľub. On sa postará o svoje stádo. Postará sa o svojich verných, pretože im to zaslúbil. I stalo sa. A tak reformáciu nemôžeme považovať iba za dielo človeka Dr. M. Luthera a ostatných reformátorov, ktorí sa k nemu pridali, ale je to dielo nášho Pastiera, ktorý sa stará a má zodpovednosť nad stádom, ktoré mu patrí. Stará sa o nás aj dnes, keď svoju cirkev požeňuje. „Ja som dobrý Pastier“ hovorí Pán Ježiš svojim nasledovníkom. Pravdivosť týchto slov potvrdzuje Písmo Sväté i mnohé svedectvá tých, ktorí prijali a poznali pôsobenie Božej lásky pri sebe. Najdokonalejšie to predsa len poznáme všetci v diele nášho spasenia, ktoré pre nás podstúpil Pán Ježiš Kristus. Žiaľ túžba človeka po moci a sláve aj v cirkvi spôsobila mnoho zlého. Nie je našou úlohou dnes vymenovať všetky zlé veci, ktorých sa cirkev pri svojom pôsobení dopustila, ale všimneme si aspoň jednu vec.

Stredoveká kresťanská cirkev sa dostala ďaleko od svojho poverenia, ktoré nám dal Pán Ježiš. Ale tak ako hovorí dnešný biblický text, že Pán Boh na svoj ľud nezabudne, ale stará sa oň ako dobrý pastier, tak sa to prejavilo aj v spomínanom čase. Boh si vždy nájde svojich poslov, prostredníctvom ktorých koná, napomína a chráni svoje stádo, svoju cirkev. Niekedy aj tak, že tých, ktorých povolá, zbaví toho poverenia pre ich neposlušnosť a spreneveru. Keď kráľ Saul prestal počúvať hlas Hospodinov, pomazal Samuel na Boží príkaz nového kráľa. A aj keď Saul ešte žil, Božie požehnanie už pri ňom nebolo. A tak, keď cirkev poblúdila, prišlo napomenutie, lebo nie na človeku, nie na ľudských nariadeniach a príkazoch sa má budovať cirkev, ale na Božom slove. Toto zdôrazňovala reformácia v tom 16. storočí a toto si máme uchovať dnes – budovať našu vieru, naše rodinné vzťahy, náš cirkevný zbor na Božom slove. Božie požehnanie totiž nespočívajú na zlých vodcoch, na tých, ktorí sa nestarajú o svoje stádo, nechránia ho a nevedú na dobré a zdravé pastvy čistého Božieho slova. **„Ja sám budem pásť svoje stádo a ja mu umožním odpočívať, znie výrok Hospodina Pána. Stratené vyhľadám, porozháňané navrátim, poranené obviažem a choré posilním...“**

Boh však, ktorý sa o svoj ľud stará, ako dobrý pastier povedie svoje stádo na dobré pastvy. Sola gratia, sola fide, sola redemptione Christi, znie reformačná zásada. Jedine z milosti, jedine z viery, jedine pre zásluhu Pána Ježiša Krista môžeme byť spasení. Je to dobrá pastva, na ktorú ukazuje reformácia, lebo nie pre naše zásluhy, nie preto, že by sme boli dobrí, budeme zachránení, ale preto, že nás Boh miluje, že nás môže a chce zachrániť. On nám umožní odpočívať. On hľadá stratených, vracia porozháňaných, poranených obviazuje, chorých posilňuje – On sa o nás hriechnych stará svojou láskou – to je odkaz reformácie, obnovy cirkvi aj myslenia človeka. Aby si už človek nezakladal na svojich skutkoch, pretože oni sú ovocím viery, ale nie tým, čo by ľudí zachránilo, či spasilo. Za naše hriechy zomrel na kríži Pán Ježiš – On Boží Syn zaplatil, aby sme my mohli žiť. Naše spasenie je teda darom, o ktorý sa zaslúžil Pán Ježiš Kristus. Cesta na takéto pastvy môže viesť cez prekážky, môže byť náročná, ale dôležitý je pre nás cieľ, nie spôsob. A tým cieľom je byť v stáde Pána Ježiša Krista teraz i naveky. Cieľom je naše spasenie, o ktorom nemáme

pochybovať, pretože sa nám ponúka z milosti, zadarmo. Prijat' ho môžeme jedine vierou, ako hovorí Písmo sväté. A predsa naše spasenie nie je úplne zadarmo. Za každý hriech v dobe SZ muselo byť obetované nejaké zviera, aby bol človek ospravedlnený. Za naše hriechy zomrel na kríži Pán Ježiš – On Boží Syn zaplatil, aby sme my mohli žiť. Naše spasenie je teda darom, o ktorý sa zaslúžil Pán Ježiš Kristus. A v tom je reformácia, ale aj spomienka na ňu a na jej podstatu stále živá a aktuálna. Obnova v cirkvi, o ktorú sa aj dnes usilujeme a to pri každom z nás, je veľmi dôležitá a nesmieme na ňu zabúdať. A to nielen 31. októbra, ale každý deň. Ak obnova, tak len skrze Písmo a skrze Krista. Ak návrat, tak návrat ku Písmu a Kristovi. Tak teda ako ovce túžia byť každý deň na dobrej pastve a dobrý pastier sa o to stará, tak by to aj s nami malo byť. Náš dobrý Pastier, ktorý za nás život položil, nás volá a vedie a ponúka nám každý deň vo svojom slove tú najlepšiu pastvu. Stačí len po nej túžiť, prijímať ju a o ostatné sa postará ten, ktorý nám ju ponúka. Pripomínajme si tieto udalosti obnovy a návratu k prameňu života každý deň, pripomínajme si hlavne Slovo Božie: Boh je náš dobrý pastier, ktorý hovorí: **„Vyvediem ich z národov, zhromaždím ich v krajine, dovediem ich na vlastnú pôdu a budem ich pásť.“** „A vy, moje stádo, ste ovcami mojej pastvy a ja som váš Boh – znie výrok Hospodina Pána.“
Marián Čop

Deti na detských službách Božích

„Veru, veru vám hovorím: Kto neprijme kráľovstvo Božie ako dieťa, nikdy nevojde doň. Mk 10, 15

Dieťa je nevinné a vie najlepšie to Božie kráľovstvo prijať. Aj deti na detských službách Božích sú toho dôkazom. Počúvajú a učia sa o Pánu Bohu, o Pánovi Ježišovi a chcú sa Mu podobať. A stále sa naučia niečo nové a musím priznať, že aj ja sa od nich vždy niečo nové naučím a teším sa s nimi. Každé dieťa je Boží dar. A tento dar nám Pán Boh zveril do našej opatery. O takýto dar je potrebné sa starať. A my, rodičia by sme sa mali snažiť o to, aby sme Pána nesklamali, nemali by sme zabúdať, že deti nás potrebujú a veria nám. Buďme im teda príkladom a žime aj my tak, ako to od nás Pán Boh vyžaduje a ako sa na skutočne veriaceho človeka patrí. Privádzajme ich preto k Pánu Bohu. Oni Mu veria. Chcú ísť za Ním. Naše ratolesti, aj napriek tomu, že sú malí, majú veľké srdiečka. Niet krajšieho smiechu, ako je detský smiech. Niet krajšieho okamihu, keď vidíte šťastné a spokojné dieťa. „Kto by ublížil jednému z mojich najmenších...“ Myslime na tie slová. Ďakujem rodičom, ktorí privádzajú deti na DSB, že nezabudli na odkaz nášho Pána a vzorne sa starajú o Jeho dar a zároveň pozývajú aj ostatných rodičov: privádzajte svoje deti do kruhu detí k nám na faru. D. Čopová

Chudobní ľudia, bohatí ľudia

(skutočný príbeh, preklad z nemčiny)

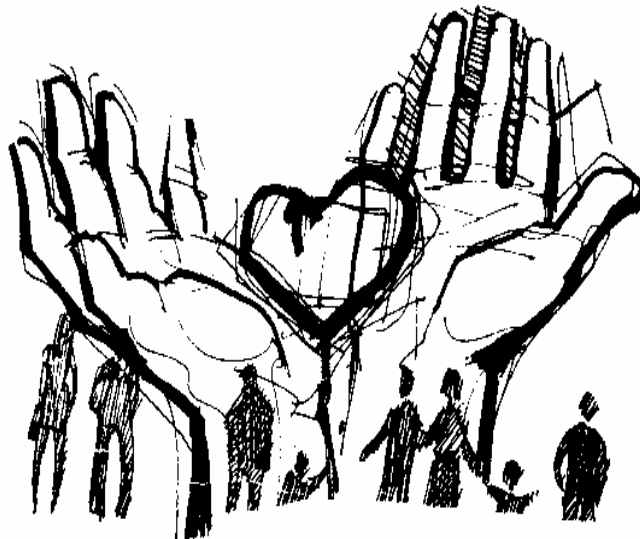
„ O štyri týždne chceme urobiť oferu pre jednu chudobnú rodinu!“, oznámil farár. „Nech vám niečo napadne a šetrite trochu!“ Ocy, Amy a Darlene počúvali s napätím. A bombardovali mamku hneď po službách Božích nápadmi. Pritom samé nemali dosť na prežitie. Ocko im zomrel pred piatimi rokmi a mamku zanechal so siedmimi deťmi a bez peňazí. Teraz bol rok 1946. A mamka mala v opatere už „len“ tri dcéry. Ale ony chceli tejto chudobnej rodine pomôcť. Preto na druhý deň hneď kúpili 25 kg vrece zemiakov, ktoré im malo stačiť na jeden mesiac. Ušetrených: 20 dolárov na potravinách. A rozhodli sa, že svetlo skôr vypnú a nebudú počúvať rádio. Toto zníži účet za elektrinu. A každá dcéra šla do susedstva upratovať a varovať deti. Večer háčkovali malé ponožky pod hrnce, ktoré predávali po 30 centov.

Po štyroch týždňoch zamenili ušetrené a zarobené mince na nové bankovky. 70 dolárov! Hrdé a šťastné vložili v nedeľu svoje peniaze do pokladničky v kostole. Mohli pomôcť potešiť chudobnú rodinu. Boli BOHATÉ! Po obede prišiel neočakávane farár na návštevu. Žiariac odovzdal im obálku. „Pre VÁS sa v zbere zbieralo!“ ako omámené otvorili obálku: odtiaľ vypadlo ich 70 dolárov a ďalších 17 jednodolárových mincí. Bolo to ako šok: ONY boli tá chudobná rodina. ONY boli CHUDOBNÉ! O tom všetci vedeli. A ony to vedeli tiež.

A peniaze, čo si mali s nimi počať? Nikdy nemali toľko peňazí.

Na ďalšiu nedeľu prišiel do zboru misionár z Afriky. Rozprával, že tam väčšina kostolíkov nemá strechu ako ochranu pred slnkom a dažďom. Pritom jedna strecha stojí len 100 dolárov. Samozrejme na konci služieb Božích bola zbierka na jednu strechu. Mamka, Ocy, Amy a Darlene sa pozreli na seba a v momente boli jednotné. Tu použijú svojich 87 dolárov! Na konci služieb Božích bolo vyzbieraných „máličko nad 100 dolárov“. Misionár bol prešťastný. Takú oferu by nikdy neočakával. „V tomto zbere musí byť zopár skutočne bohatých ľudí!“, povedal. Žiariac a spievajúc šla nakoniec malá rodinka domov. ONY mali 87 „z tých niečo nad 100 dolárov“. ONY boli BOHATÉ.

dokončenie zo strany 2 – Október v kalendári

A ruku na srdce, dokážeme vstěpovať úctu našim deťom? Sme dôslední v rodinách, učíme sa vzájomne pozdraviť jeden druhého, poďakovať? Sadáme si spolu k nedeľnému stolu? Pomodlíme sa pred jedlom, vzdáme tak úctu Pánu Bohu za vymoženosť byť spolu? Učíme sa tzv. správaniu v bežnom živote. A ako sa zachováme, keď nás deti začnú presvedčať, že svet je plný arogancie a ak sa chcú zaradiť, treba sa tváriť ako silný jedinec? Máme ako rodičia čas na vysvetľovanie? Vedeťme s mladými otvorený rozhovor o nástrahách života, upozorníme na Božie slovo, odvolávame sa včas na úctu, ktorú mimochodom musíme sami budovať a pestovať. Sila slova môže presvedčiť aj ignoranta o omyle. Preto má význam viesť deti od útleho veku k úcte k rodičom, k starým rodičom, k súrodencom. Ak sa tu čosi zanedbá, ťažko sa doháňa zanedbané. Viesť treba zrejme aj k správnej sebaúcte. Hlavne najmladšiu generáciu, či školákov, pretože zo všetkých strán číha komerčný tlak, pragmatizmus v najvyššej miere a táto sa stáva určovateľom životných hodnôt. Vedťme k úcte k Božiemu slovu a k úcte k tým, ktorí ho sprostredkujú a slovo Božie hlásajú. Má teda úcta svoje miesto v bežnom živote?

Nazdávam sa, že má miesto nielen v mesiaci októbri, kedy si potrebu úcty a jej význam či absenciu uvedomujeme. Z tohto dôvodu v nedeľu 29.10. na fare v zborovej miestnosti vo večerných hodinách sa budeme môcť stretnúť, nájdeme si čas na premietanie starých diapozitívov. Pozrieme sa na obrázky starej Modry a pri Božom slove nájdeme si čas na sviatok, tú vymoženosť, ktorú nám z milosti dáva Pán.

Čím to je?

(dva pohľady na prácu s mládežou)

Nedávno som stretol kamarátku z Považia. Keď som jej povedal, že momentálne slúžim v Modre, tak ona na to, že ako mládež. Spomenula si na to, že jedno dievča z ich mládeže malo možnosť byť niekoľkokrát na modranskej mládeži, a že tam bolo veľmi dobre, a že nosila vždy dobré správy o tom, že je tu živá mládež. Toľko skúsenosť kamarátky, ktorá pochádza asi zo 100 km vzdialeného cirkevného zboru. To znamená, že o modranskej mládeži išiel ešte pred niekoľkými rokmi (keďže kamarátka je celkom mladá) dobrý chýr. Jej znalosti boli z pred niekoľkých rokov, a preto chcela vedieť ako teraz. Veril som jej, že hovorila o modranskej mládeži, no znelo mi to trochu ako fikcia. Moja odpoveď na jej otázku bola preto možno trochu drsná a realistická. Povedal som jej o tom, že aj dnes mládež žije. Stretávame sa pravidelne každý týždeň, len nás je trochu pomenej ako za „starých čias“. Pomenej to znamená slovom štyria. Na prstoch jednej ruky sa dá spočítať pravidelná účasť. Možno je to smutné, ale je to realita, ktorá je na začiatku 21. storočia. V tejto realite treba vedieť pracovať. Čím to je? (možno, ak tento článok číta mladý, tak si spomenie na hit jednej nitrianskej skupiny...) Táto otázka je ťažká pre mňa, ktorý som tu 3 mesiace. Je pre nás všetkých. Keď budeme mať vieru a nádej, že Pán požehná náš zbor, našu mládež tak verím, že radosť a požehnanie z mládeže prídu. Ku viere a nádeji samozrejme patrí Láska (1 K 13,13). Je to láska ku mladým ľuďom. Mládež nemôže byť „trpená“. Mladí sú plní energie, nových nápadov, nadšenia, radosti zo života... Niekedy sa stane, že to ich nadšenie sa prejavuje všelijakým spôsobom, no treba k nim pristupovať láskavým spôsobom a vytvoriť podmienky na to, aby sa mohli realizovať. Niekedy prejavy ich radosti zo života sú pre starších niekedy ťažko pochopiteľné. No žijeme v rýchlej dobe, v ktorej sa toho mení veľa. Niekedy nestačíme s dobou. Nehovorím, že sa máme dobre, či mladým prispôbiť. Len mi ide o pochopenie v Láske. I sté je, že mladí prídu do nášho cirkevného zboru vďaka misii. Misii medzi mladými, o ktorých vieme i tými, ktorých až tak nepoznáme. Tak sme začali takto „misijne“ pôsobiť aj v Domove mládeže pri SVOŠ (ďalej DM). „Medzi študentmi, ktorí tam bývajú z dvoch stredných škôl, sa iste nájde niekoľko evanjelikov.“ - to sme

si povedali s bratom farárom M. Čopom pred prvým stretnutím, ktoré sa uskutočnilo 26. októbra 2006 o 19:00 hodine v jednej spoločenskej miestnosti. Vedeli sme o dvoch evanjeličkách, ktoré mali záujem. Keď sme začali, stretlo sa nás tam 14 mladých z DM, modranskej mládeže a pracovníkmi Detskej Misie zo strediska Prameň pri Častej. Prežili sme veľmi požehnaný večer, z ktorého sa nám ťažko odchádzalo (rozišli sme sa až o 21:00). Pán Boh ma naučil v ten večer ako Mu niekedy málo dôverujeme. Je to pre mňa veľkým povzbudením a treba sa modliť aj za túto skupinu, v ktorej sú mladí od Nového Mesta nad Váhom, cez Myjavu, Trnavu, Galantu až po Kovačicu (Srbsko).

Milé sestry a bratia, tento článok je o mládeži v našom zbere. Mládež je budúcnosť nielen spoločnosti, ale aj každého cirkevného zboru. Je na zodpovednosti pred Pánom Bohom, ktorú má každý jeden z nás od brata farára, dozorcú, presbyterov až po všetkých bratov a sestry v cirkevnom zbere. Nech nám všetkým v tom Pán Boh pomáha a požehnáva nás i našu mládež!

„a čokoľvek budete prosiť v mojom mene, učiním to, aby Otec bol oslávený v Synovi“
J 14,13

Tibor Molnár

MLÁDEŽ POZÝVA

- **každý štvrtok o 19:00 stretnutie mládeže v DM pri SVOŠ**
- **každý piatok o 18:00 stretnutie mládeže na fare**

- **10. – 12. 11. 2006 Stretnutie mládeže bratislavského seniorátu v zariadení Detskej Misie Prameň; poplatok 200+200 (strava + ubytovanie) pozvanie platí pre MLÁDEŽ i KONFIRMANDOV**

Kolesá v Modre

Vo štvrtok 7. septembra 2006 sa poobede pred Kultúrnym domom Ľ. Štúra začali schádzať „koleskári“. Všetci mali v tej chvíli o niekoľko koliesok navyše. Tento jav bol viditeľný. Každý ich spoznal... Bolo to tým, že každý prišiel na nejakom nemotorovom mobilnom prostriedku na charitatívnu akciu Na kolesách proti rakovine. Zorganizoval ju CZ ECAV Modra v spolupráci s Mestom Modra. Prichádzali cyklisti, kolobežkári, korčuliari, ale i bábätká v kočíkoch.

Keď nás už bolo niekoľko desiatok (na kolesách, alebo zvedavcov bez kolies), tak krátko po 16. hodine začal program úvodnou piesňou, hymnou akcie Na kolesách proti rakovine – „Nájdí svoju nádej“. Zložili ju a zaspievali slovenskí populárni speváci. Po ňom mal príhovor br. farár Marián Čop ako spoluorganizátor akcie. Možno povedať, že túto charitatívnu akciu priniesol spolu so sebou s predchádzajúceho zboru, kde pôsobil. Tam sa uskutočnili 3 ročníky od začiatku v roku 2003. Potom sme sa oboznámili so životom bývalého paraolympionika Radovana Kaufmana, ktorý je zakladateľom tejto celoslovenskej kampane. Radovan Kaufman, ktorý na Paraolympijských hrách 2000 v Sydney získal zlatú medailu v dráhovej cyklistike. Pri zrode kampane a jej prvom ročníku v roku 2003 ešte aktívne pomáhal, ale v tom istom podľahol rakovine. Program obohatil aj detský súbor Magdalénka. Účastníkom sa ďalej prihovoril za mesto primátor V. Medlen. Ján Juráš nás oboznámil s krátkou históriou kampane

a tiež aj zážitkom z priateľstva s R. Kaufmanom. Po nich na pódium prišiel Alan Mikušek, s ktorým sme sa rozhýbali v rytme country. Po niekoľkých pesničkách sme urobili jedno symbolické kolo na čele ktorého bol riaditeľ ZŠ Ľ. Štúra na Komenského ulici. Po tomto kole bola vyhlásená zbierka tejto kampane. Zámerom hlavného organizátora je zviditeľniť zbierku „Na kolesách proti rakovine“ formou hračky JOJO, ktorú si účastníci môžu „kúpiť“ za nimi určenú symbolickú sumu. Okrem samotného zbierania finančných prostriedkov je cieľom kampane aj robiť širokú osvetu a vyzdvihnúť športovú stránku celého projektu. Jej podstatou je totiž prejedenie stanovenej symbolickej trasy na nemotorovom kolesovom prostriedku, čím účastníci prispievajú aktívnou formou k boju proti rakovine. Počas zbierky zaspieval známe piesne zo slovenských operiet Ivan Ožvat. Po necelých 2 hodinách sa program hymnou kampane „Nájdí svoju nádej“ ukončil. Spolu aj s ostatnými mestami na Slovensku sme zbierali na prístroj, ktorý slúži na prevenciu proti rakovine – Wave system – zabezpečí veľmi kvalitný skrining (predbežne vyšetrenie) zmien (mutácií) u dedičných foriem rakoviny hrubého čreva a štítnej žľazy v rámci celého Slovenska. Prístroj stojí 4,7 mil. Sk. Za predchádzajúce ročníky bolo vyzbieraných viac ako 3,9 mil. Sk, ešte stále však chýba 800tis. Sk. Vďaka patrí obom organizátorom ako aj všetkým vystupujúcim. V neposlednom rade aj všetkým, ktorí prišli podporiť túto akciu, či už na kolesách alebo bez. Verím, že v 5. ročníku sa Modrania zúčastnia vo väčšom počte. Tento rok nás bolo asi 60 na kolesách (spolu všetkých asi 100). Koľko nás bude o rok?
Tibor Molnár

